

[Socialministeren.]

Hensyn til Fortolkningen af Kriselovene, thi saa snart en Lov er gennemført, er det en Ministers Pligt at fortolke den i Overensstemmelse med de Regler, han maa antage vil finde Bifald hos Domstolene, og Formuleringen af de to Love er af den Beskaffenhed, at Socialministeriet altsaa har den Opfattelse, at Fortolkningen ikke kan blive den samme. Nu har man sagt, at min Fortolkning var urigtig, og at den ikke kunde holde ved Domstolene. Hvorfor truer man stadig med de Domstole, hvorfor kommer man ikke med dem? Det er den bedste Maade, paa hvilken de ærede Medlemmer kan faa at se, hvem der har Forstand paa at fortolke, og hvem der ikke har det.

Den ærede Ordfører Hr. C. O. Pedersen, der sikkert hører bedre, hvis han vender den anden Side til, spurgte mig, hvem der havde Ansaret for Arbejdsløshedslovene, og kom med den yderst ejendommelige Bemærkning, at Venstre havde jo overhovedet ikke Brug for disse Arbejdsløshedslove; de havde kun Brug for de Kriselove, der vedrørte Landbruget, forstod jeg, og de andre Kriselove, men som Betingelse for at faa disse Love havde Regeringen forlangt Arbejdsløshedslovene.

Det forbavser mig, at Venstre ikke lige saavel som andre politiske Partier og Borgere i dette Land havde Brug for Arbejdsløshedslovene. Jeg troede ikke, at Venstre alene betragtede sig som et Parti, der lovgav med Hensyn til Landbrugets Sager, og betragtede alle andre Forhold som sig uvedkommende. Det har jeg aldrig hørt før. Naar de ærede Tilhængere af Partiet Venstre ellers taler, fortæller de altid, at Venstre er et udpræget Samfundsparti, der tager sig ligeligt af alle Klasser og Forhold i Samfundet. Nu hører jeg Ordføreren for Venstre sige, at de ikke har Brug for Arbejdsløshedslovgivningen.

I øvrigt ved den ærede Ordfører meget vel, hvem der har Ansaret for Arbejdsløshedslovene. Det har alle Rigsdagens fire Partier, det har ogsaa Regeringen. Det ærede Medlem ved særdeles vel, at disse Arbejdsløshedslove ikke fik det Indhold, jeg ønskede, og paa mange Punkter ikke kom til at ligne de Forslag, jeg havde forelagt. Han ved overordentlig godt, paa hvilke Punkter det var nødvendigt, af Hensyn til at Oppositionen har Flertal i Landstinget, at gøre Indrømmelser, og den eneste Indrømmelse, som jeg i Virkeligheden for Alvor var betænkelig ved, var netop den Indrømmelse, der har foranlediget et Lovforslag som dette i Dag,

den Indrømmelse, der begrænsede Hjælpkassernes Adgang til at hjælpe i øvrigt værdigt trængende paa Grund af Arbejdsløshed i Tilfælde, hvor disse umuligt kunde eksistere af den Hjælp, der i øvrigt var sikret dem.

Det var den eneste Indrømmelse, jeg var betænkelig ved; men denne Indrømmelse var nødvendig, hvis man i det hele taget vilde have Arbejdsløshedslovgivningen med alle dens mange og store Fremskridt for Arbejderne gennemført. Hvorfor skal vi staa i Dag og diskutere dette? Vi ved jo saa udmærket godt, hvorledes det hænger sammen: i ethvert Forlig maa begge Parter betale noget.

Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen efter min Tale vil kunne hente Bifald nogetsteds ved Udtalelser om, at jeg har megen Sympati for Alimenter. Jeg har i og for sig Sympati for alle mine Medmennesker, skønt Guderne skal vide, de fleste ikke synes at fortjene det, men speciel Sympati for Alimenter har jeg ikke, i hvert Fald ikke for den Gruppe af dem, som jeg betragter som ansvarslose, som har sat Børn i Verden uden at tænke over det Ansvar, man skylder Samfundet og sig selv i den Anledning. Det ved det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen endog særdeles vel. Min Stilling fremgaar ogsaa af Bestemmelserne i Socialreformen. Men omvendt vil jeg ikke gaa med til nogen Art af farisæisk Forfølgelse af Alimenter, der hidtil har kunnet betale og har betalt, men som alene paa Grund af Arbejdsløshed er afskaaret fra at opfylde de Forpligtelser, de ønsker at opfylde; og det er der vel ikke noget fornuftigt Menneske, der vil, bortset fra det ærede Medlem Hr. C. O. Pedersen.

Det store Spørgsmaal om, i hvilken Udstrækning det vilde mindske Arbejdsløsheden, om de tariffmæssige Lønninger gik ned, altsaa med andre Ord, i hvilket Omfang Arbejdsløsheden vilde gaa ned paa Grund af Lønnedsættelse, synes jeg ikke, vi kan komme ind paa at diskutere i Dag, men jeg er villig til at love det ærede Medlem at diskutere dette Spørgsmaal med ham, hvor han vil, ogsaa i Venstrepressen.

Det er nemlig ganske overordentlig tvivlsomt, hvilke Virkninger en almindelig Nedsættelse af Lønningerne vilde have paa Arbejdsløsheden. Efter de nyeste Nationaløkonomers Mening — jeg kan nævne Professor Warming herhjemme, Professor Ohlin og Keynes i England — er der megen Tvivl om, hvorvidt en Lønnedsættelse ikke netop vilde føre til større Arbejdsløshed. I en